

MIKLÓS ÁGNES KATA

PIROS

Más virágokról szonettek mesélnek –
én mellékszereplő vagyok. Gyomnövény.
Illatom sincsen. Ha mégis letépnek,
abból sem íródik utcalányregény.

Hajolj rám, nézz meg. Túl harsánynak látszom?
Mint néma asszony kirúszosott ajka –
én is csak ahhoz szólok, aki hallja.
Idén is elvérzek majd az aratáson,

s olajba égek egy újabb giccsfestményen.
A váza megöl. A júniusi fényben
kifakul a testem. Széttép az eső,

gyűrött lángruhában állok az útszélien.
Pipacs vagyok csupán, vad és sérülékeny,
s ha megszeliidítesz, csak akkor mérgező.

SZÉLHÁRFA

mert annyi minden volt mi elmúlt
és van mi nem lesz már sosem
gyerektenyérbe fogható
csiszolt kavics
a holtak hangja
a koszorúdról a virág
mert ami titok nem titok
éld át viseld el add tovább
a lonc
a bodza mámore
még átlengi az éjszakát
a frissen kaszált verssorok
s a szúnyogcsípte lánybokák
mert nem segíthet senki sem
ha nem tudod hogy mit akarsz
tízezer lélekhez kijár
legalább ugyanannyi arc
mert loptam csaltam és hazudtam
és tisztességes voltam végig

mint meggykompót a kamra polcán
s a komposzt hogyha összeérik
ez lesz mit felmutathatok
a pirosan felhőző lében
az összehuttyant almacsutkák
paprikaszárak hagymahéjak
tél tavasz nyár és őszt után
néhány szép zsíros kukacot

